

— Capitolul 1 —

Eric

Când am ales să preiau eu cazul, sub nicio formă nu mă aşteptam să dau nas în nas cu o puştoaică de doar şaptesprezece ani care, la prima vedere, se dovedeşte a fi o lunatică.

Îmi dreg glasul pentru a mia oară, încercând să o fac atentă la mine.

Ochii i se rotesc în orbite şi aş putea să jur că e drogată. Camera de interogatoriu nu e nici ea foarte primitoare. După expresia pe care o are, pot doar să presupun că este pentru prima oară când se află într-o situație.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt un gentleman.

— Nu mai spune, Sherlock. Îți câştigi existența de pe urma bunelor maniere? Întreabă plăcătă, studiindu-și unghiile proaspăt vopsite.

— Nu ţi-a spus mama ta că nu e frumos să nu privești persoana cu care porți un dialog?

— Du-te dracului! mi-o trântește, ridicându-se de la loc.

— Stai jos, îi ordon, pe cel mai calm ton al meu.

Se răsucește înapoi cu fața spre mine și după ce scuipă dosarul de pe masă, își reia locul.

— Poftim! Stau jos, zâmbește satisfăcută, de parcă tocmai a obținut premiul Nobel pentru pace.

— Observ că ești o obrăznicătură la drumul mare.

— Asta e tot ce poti? își arcuiește o sprânceană perfect pensată, sfidându-mă în mod evident.

— Domnișoară Summers, ești conștientă că te află într-un rahat cât tine de mare?

— Continuă, începe să-mi placă cum vorbești.

Oftând, îi împing dosarul sub nas, dar nici aşa nu obțin efectul dorit.

— Dacă nu îți schimbi comportamentul, vei sta aici mai mult decât prevede legea, doresc să mă fac înțeleș.

Cu ochii mijiți, se apăDACĂ în față și aproape că mărâie fiecare cuvânt în parte.

— Cum se face că, deși am fost atacată prima, tot eu mă aflu după gratii?

— Așa se întâmplă când te iei de fiul unuia dintre cei mai cunoscuți oameni din oraș. Ce ați avut voi doi de împărțit? vreau eu să știu.

— Acadele, replică în sictir.

— Ai dormit vreodată într-o celulă? Una adevărată? Încerc o altă abordare. Am auzit că patul din fier nu e foarte comod, iar toaleta este la comun.

Zâmbetul îi pierde pe măsură ce rostesc cuvintele, iar căpruiul ochilor se întunecă.

— A încercat să mă sărute, replică dezgustată, lipindu-se de spătarul scaunului.

Mă încrunt, așteptând ca din moment în moment să mi se spună că sunt la camera ascunsă.

— Îți bați joc de mine? ridic tonul cu o octavă. Ești aici pentru că un adolescent plin de hormoni a încercat să te sărute, iar tu l-ai refuzat?

— Nu mă atinge nimeni fără permisiunea mea, decretă, extrem de serioasă.

— Cum ai făcut-o? Cum i-ai rupt urechea? întreb intrigat.

— L-am mușcat, ridică din umeri, un zâmbet răutăcios curbându-i buzele pline. Și dacă încerca și altceva, i-o rupeam și pe cealaltă.

Asta explică petele de sânge de pe tricoul cu aspect săracăcios și murdar, însă nu-i scuză și fapta.

— Mi-a ajuns! Ești nebună!

— Credeam că am stabilit deja asta, continuă cu ironiile, așteptând probabil să cedeze.

Și o fac. Mă ridic de pe scaun și îmi strâng lucrurile, decis să o las baltă.

Nicio sumă de bani nu m-ar putea convinge. Sigur o să se găsească un avocat din oficiu care să o scoată din groapa pe care singură și-a săpat-o.

— Hei! Ce crezi că faci? se ridică la rându-i în picioare, blocându-mi calea. Doar nu ai de gând să mă lași aici!

Aceiași ochi care nu au făcut altceva decât să arunce săgeți în ultimele douăzeci de minute, mă privesc acum cu teamă.

Interesant.

— Cum am spus, nu ești în toate facultățile mințale. Ai nevoie de un consilier, nu de un avocat, o informez, încercând să o dau la o parte, însă nu face nimic în privința asta.

— Parcă spuneai că ești un gentleman, plescăie nemulțumită. Nu îmi voi petrece niciun minut din existența mea într-o celulă jegoasă.

— Îți recomand să revii cu picioarele pe pământ. Nu ești în măsură să impui condiții, darămite

să faci nazuri. După ce i-ai rupt urechea acelui copil, o noapte la răcoare e puțin, în comparație cu ceea ce meriți.

Preț de câteva clipe, trăiesc cu senzația că timpul s-a oprit în loc, iar universul își bate într-adevăr joc de mine. Obrazul îmi arde în urma loviturii, iar eu încă mă gândesc la ce naiba tocmai s-a întâmplat.

Revin cu privirea asupra ei, simțindu-mi carnea zvâcnind și o dorință arzătoare de a o strânge de gât cu mâinile goale.

Mă privește precaută, de parcă s-ar aștepta să reacționeze în orice moment. Și aş face-o, dacă nu aş fi un gentleman.

Regula numărul 4. Un gentleman nu reacționează niciodată în fața răutăților. Se preface că nimic nu s-a întâmplat și trece mai departe.

Chiar și atunci când persoana în cauză se dovește a fi progenitura diavolului.

— Sejur plăcut, domnișoară Summers, îi urez, adorând felul în care fața i se schimonosește de soc.

De această dată trec nepăsător pe lângă aceasta, dar nu fără să surprind cele din urmă cuvinte.

— Ești orice, dar nu gentleman. Un gentleman își respectă cuvântul dat.

Și da. O facem. Chiar și atunci când nu ne face placere.

Promisiunea este promisiune. Iar promisiunea este sfântă.

Pe hol, femeia care s-a prezentat ca fiind mătușa lui Holli, îmi iese în întâmpinare, oferindu-mi un zâmbet cochet.

Cumva, mi-a făcut cu ochiul?

— Ce a spus? A recunoscut? Nu pot să cred că m-a făcut de rușine în felul acesta, clatină dezaprobată din cap, prefăcându-se profund afectată.

La care întrebare ar trebui să-i răspund pentru început? În primul rând, ar trebui să-i menționez lipsa celor șapte ani de acasă ai nepoatei ei. Niciodată, dar niciodată nu s-a mai pomenit să fiu pălmuit de către un client, cu atât mai puțin de o mucoasă insolentă. Doar pentru asta ar trebui să mă gândesc serios și să o las după gratii pentru tot sfârșitul săptămânii.

— Este bine, răspund într-un Tânziu. Mă tem că veți fi nevoită să o lăsați aici peste noapte, o înștiințez, simțind o durere cumplită în dosul capului.

— Foarte bine! Trebuie să primească o lecție, turuie, fluturând o mâna.

O privesc uluit, spunându-mi că nicio femeie din familia lor nu pare să aibă toate tigilele pe casă. Cu aşa mătuşă, nu mă miră faptul că nepoata e o adolescentă rebelă, nerușinată și inconștientă.

Plescăind din buze, femeia, a cărei vîrstă nu mă depășește cu mult, își aranjează claiua de păr roșcat, continuând cu trăncăneala, totodată, blocându-mi și mie calea.

— Cât vă datorez?

Îmi las capul într-o parte, neputând să trec cu vederea gestul femeii de a-și scoate decolteul la înaintare.

— Toate onorariile vor fi achitate după ce Holli va fi eliberată, în să o înștiințez, largindu-mi nodul la cravată.

